

ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษ
วิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

The effectiveness of the secondary school special education classroom of
Science - Mathematics in Educational Service Office Area 2

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์¹

ปัญญา ศิริโชติ²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาระดับประสิทธิผลของโรงเรียนเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลของนักเรียนห้องเรียนพิเศษและห้องเรียนปกติ ค้นหาปัจจัยระดับนักเรียน ห้องเรียน และระดับโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนและสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยแบบพหุระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอน ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครู และผู้บริหาร โรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ จำนวน 25 โรงเรียน ประกอบด้วยนักเรียน 1,120 คน ครู 261 คน และกลุ่มผู้บริหาร โรงเรียนและผู้เกี่ยวข้อง 105 คน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 1,018 คน ครู 237 คน และกลุ่มผู้บริหาร โรงเรียนและผู้เกี่ยวข้อง 95 คน ซึ่งได้จากการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง ของระดับห้องเรียน

และระดับโรงเรียน สำหรับระดับนักเรียน กำหนดนักเรียนทุกคนในห้องเรียนนั้นๆ ตัวแปรในการวิจัยประกอบด้วย ตัวแปรเชิงสาเหตุ 3 ระดับ ได้แก่ ปัจจัยระดับนักเรียน ปัจจัยระดับห้องเรียน และปัจจัยระดับโรงเรียน และตัวแปรตามได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพึงพอใจของครู และความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 4 ฉบับ สอบถามนักเรียน ครู ผู้บริหาร โรงเรียน และข้อมูลของโรงเรียน วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และวิเคราะห์สมการโครงสร้างพหุระดับ

ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ โดยรวมมีประสิทธิผลอยู่ในระดับมาก การเปรียบเทียบประสิทธิผลของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียน

¹ อาจารย์ประจำหลักสูตรการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยปทุมธานี

² อาจารย์พิเศษภาควิชาการวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

พิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ และ ห้องเรียนปกติ โดยรวมแตกต่างกัน สำหรับ ความสัมพันธ์ของปัจจัยแบบพหุระดับที่มี อิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน มีดังนี้ ปัจจัยระดับนักเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนได้รับอิทธิพลทางตรงเชิง บวกจากคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมือง ของนักเรียน ปัจจัยระดับห้องเรียน พบว่า พฤติกรรมการสอนของครูมีอิทธิพลทางตรง เชิงบวก ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียน และความพึงพอใจในงานของครู และ ปัจจัยระดับ โรงเรียน พบว่า พฤติกรรม การบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลทางตรง เชิงบวกต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียน ความพึงพอใจในงานของครู

คำสำคัญ: ห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์, ประสิทธิภาพ, สมการโครงสร้าง พหุระดับ

Abstract

This research aimed to study the compare the effectiveness schools between learning and teaching Science – Mathematic program and Normal program, causal factors that affect the school effective, and explore the validity of causal multilevel model. The sample consisted of 1018 students, 237 teachers, and 95 school administrators in for learning and teaching Science – Mathematic program of the secondary education service

area office 2 by purposive random sampling. The variables divided into 4 groups: 1) individuals' level predictor variables 2) classes' level predictor variables 3) schools' level predictor variables and 4) dependent variables in effectiveness schools. The research instrument used in study were set of rating scale questionnaires on students, teachers, administrators, and schools. The data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, correlation coefficient, and multilevel structural equation model.

The findings were as follows: The effectiveness schools for learning and teaching Science – Mathematic program of the secondary education service area office 2 were rate at a most level. The effectiveness Science – Mathematic program and Normal program were significantly different. And, The variable affecting most positively effectiveness schools for learning and teaching Science – Mathematic program of the secondary education service area office 2 was positive “student family quality” on an individual level, Positive “teacher teaching” “teacher job” on a class level, Positive “administrator change management” on a school level.

Keywords: Science – Mathematic program, Effectiveness, Multilevel Structural Equation Model

บทนำ

การศึกษาของประเทศถือได้ว่าเป็น การบริการอย่างหนึ่งของรัฐ (Public Service) ซึ่งตามหลักเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่กระบวนการทางการศึกษาเป็นกระบวนการผลิต (Production Process) ชนิดหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้เปลี่ยนแปลง มนุษย์ให้มีคุณภาพดีขึ้น ประชาชนจึงต้องการ พัฒนาคุณภาพของตนเอง ส่วนรัฐบาลก็ ต้องการพัฒนาคคนเพื่อ ไปพัฒนาประเทศ สำหรับสังคมเช่นเดียวกัน คือ มีความต้องการ พัฒนาคคนเพื่อเข้ามารับช่วงดูแลและพัฒนาให้ สังคมและเอกลักษณ์ของสังคมมีความยั่งยืน ปัจจัยหรือสิ่งที่ทำให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ของบุคคล รัฐบาล สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ ก็คือการศึกษา การศึกษาจึงถูกกำหนดเป็น เครื่องมือของรัฐ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 ได้กำหนด หลักการและแนวทางในการจัดการศึกษาของ ประเทศ เพื่อการบริหารและการจัดการศึกษา จากสถานะการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม ตลอดทั้งเทคโนโลยี อย่างรวดเร็ว การปรับปรุงการศึกษา เพื่อให้ เกิดประโยชน์จึงเป็นการปฏิรูปการศึกษาของ ประเทศ ทั้งระบบตามที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน โรงเรียนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐในการ จัดการศึกษาในระบบที่ใช้พัฒนาเด็กและ เยาวชนให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการ ดำรงชีวิต และพัฒนาประเทศชาติในที่สุด ดังนั้น โรงเรียนจึงปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่

ตามที่พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ได้กำหนด ไว้โดยมุ่งหวังในอนาคตจะต้องพัฒนาปัจเจก บุคคลให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะ มีสติ มีความฉลาดทางอารมณ์ ปรับตัวเพื่ออยู่ ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข คำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคล ตามความถนัด เพื่อให้เกิดความชำนาญการมีทักษะชีวิต มี ภูมิคุ้มกัน ดำรงตนเป็นพลเมืองและพลโลกที่ ดี ในทางปฏิบัติโรงเรียนจึงจัดกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนอย่างหลากหลาย ทั้งในระดับหลักสูตร โครงการกิจกรรมในการจัดการศึกษาของ สถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติระบุสิทธิ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในมาตรา 10 (วรรค 4) ว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคล ที่มีความสามารถพิเศษต้องจัดในรูปแบบที่ เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของ บุคคลนั้น” และมาตรา 28 “หลักสูตร การศึกษาต่างๆรวมทั้งหลักสูตรการศึกษา สำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษต้องมี ลักษณะหลากหลายทั้งนี้ให้จัดตามความ เหมาะสมของแต่ละระดับ โดยมุ่งพัฒนา คุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัย และศักยภาพ” (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553 : 15 – 16) โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 มีโรงเรียน อยู่ในสังกัดจำนวน 52 โรงเรียน ได้จัดการ เรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ เพื่อสนองต่อพระราชบัญญัติ

การศึกษาแห่งชาติและความต้องการของผู้เรียน จำนวน 32 โรงเรียน แต่เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2558 คณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ได้ประชุมตามระเบียบวาระการประชุม พิจารณาให้ความเห็นชอบโรงเรียนที่ได้เปิดทำการจัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ และทางด้านภาษามาแล้ว ได้ขอจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 จำนวน 7 โรงเรียน ตามเหตุผลบางประการของโรงเรียน และในวาระการประชุมดังกล่าวได้พิจารณาเห็นชอบให้โรงเรียนที่ขอจัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษในปีการศึกษา 2559 เป็นต้นไป อีกจำนวน 7 โรงเรียน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการขอจัดการเรียนการสอนและบางโรงเรียนได้ขอจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติม หรือบางโรงเรียนขอเปลี่ยนแปลงนั้น อาจจะเป็นเพราะเหตุผลด้านปริมาณจำนวนนักเรียนหรือคุณภาพผู้เรียน ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาในด้านประสิทธิภาพและประสิทธิผลของโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษ การประเมินประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษจึงมีความสำคัญและจำเป็นเพื่อศึกษาว่าการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิผลเป็นอย่างไร อยู่ในระดับใด ประกอบกับการดำเนินการพัฒนาผู้เรียนมีปัจจัยใดบ้างที่สนับสนุน ทั้งปัจจัยในระดับโรงเรียน ซึ่งเป็นการบริหารจัดการ ปัจจัยในระดับห้องเรียน โดยครู อาจารย์ที่จัดการเรียนการสอนและปัจจัยในระดับนักเรียน ซึ่งเป็นคุณลักษณะ สมรรถนะ หรือพฤติกรรมของ

ผู้เรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ และห้องเรียนปกติ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

3. เพื่อศึกษาปัจจัยในระดับนักเรียนห้องเรียน และระดับโรงเรียน ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

4. เพื่อสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยแบบพหุระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรเชิงสาเหตุ 3 ระดับ ที่คาดว่าจะปัจจัยที่มีอิทธิพล

ต่อประสิทธิผลของโรงเรียน ปัจจัยระดับนักเรียนประกอบด้วย คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน พฤติกรรมการเรียนพิเศษ ปัจจัยระดับห้องเรียน การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู พฤติกรรมการสอนของครู คุณภาพการสอนของครู ปัจจัยระดับโรงเรียน ความเป็นผู้นำทางวิชาการ พฤติกรรมการบริหาร การเปลี่ยนแปลง โดยมีประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 เป็นตัวแปรตามในระดับนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับห้องเรียนความพึงพอใจในงานของครู ระดับโรงเรียนความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนซึ่งตัวแปรตามได้ทำการสำรวจความคิดเห็นจัดลำดับความสำคัญของตัวแปรตามและกำหนดค่าน้ำหนักตัวแปรตามดังกล่าวได้เป็น 5,3,2 ตามลำดับ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 จำนวน 25 โรงเรียน ประกอบด้วยนักเรียน 1,120 คน ครู 261 คน และกลุ่มผู้บริหารโรงเรียนและผู้เกี่ยวข้อง 105 คน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียน 1,018 คน ครู 237 คน และกลุ่มผู้บริหารโรงเรียนและผู้เกี่ยวข้อง 95 คน ซึ่งได้จากการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) ของระดับห้องเรียนและระดับ

โรงเรียน สำหรับระดับนักเรียนกำหนดนักเรียนทุกคนในห้องเรียนนั้นๆเป็นกลุ่มเป้าหมาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามจำนวน 4 ฉบับ ฉบับที่ 1 แบบสอบถามนักเรียน จำนวน 6 ตอน สอบถามเพื่อวัดตัวแปรที่เกี่ยวกับนักเรียนและครูมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง (.773 - .897) ฉบับที่ 2 แบบสอบถามครู จำนวน 5 ตอน สอบถามเพื่อวัดตัวแปรที่เกี่ยวกับครูและผู้บริหารโรงเรียนและโรงเรียนมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง (.798 - .955) ฉบับที่ 3 แบบสอบถามผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 3 ตอน สอบถามเพื่อวัดตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารโรงเรียนและโรงเรียนมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง (.921 - .955) โดยแบบสอบถามทั้ง 3 ฉบับ ในบางตอนของแต่ละฉบับใช้สอบถามเพื่อวัดตัวแปรกลุ่มตัวอย่างข้ามระดับ ฉบับที่ 4 แบบสอบถามโรงเรียนจำนวน 1 ตอน เพื่อรวบรวมข้อมูลคะแนน O – NET ของนักเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ และห้องเรียนปกติ

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และวิเคราะห์สมการโครงสร้างพหุระดับ

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักตัวแปรเท่ากันซึ่งมีค่า

เท่ากับ 1 ประสิทธิภาพของโรงเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน ความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียน ความพึงพอใจในงานของครูและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

เมื่อพิจารณาระดับประสิทธิผลของโรงเรียน ระดับนักเรียนจากค่านำหนักเท่ากับ 5 พบว่า ค่าเฉลี่ยประสิทธิผลอยู่ในระดับมาก ระดับห้องเรียนหรือครูจากค่านำหนักเท่ากับ 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยประสิทธิผลอยู่ในระดับน้อย ส่วนระดับโรงเรียนหรือผู้บริหารจากค่านำหนักเท่ากับ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยประสิทธิผลอยู่ในระดับน้อย

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลของนักเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ และห้องเรียนปกติ ปีการศึกษา 2555-2557 พบว่าประสิทธิผลของนักเรียน ห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ โดยรวมแตกต่างจากห้องเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกปีการศึกษาเมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ที่มีผลการทดสอบ O-NET เป็นราย เมื่อเปรียบเทียบ 3 ปีการศึกษา ในจำนวน 16 โรงเรียน โรงเรียนที่ห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์มีประสิทธิผลของนักเรียนแตกต่างกับห้องเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีจำนวน 9 โรงเรียนอีก 5 โรงเรียนมีห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ แตกต่างกับห้องเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบ 2

ปีการศึกษา สำหรับอีก 2 โรงเรียนมีห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ แตกต่างกับห้องเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบปีการศึกษาเดียว ส่วนโรงเรียนที่มีผลการทดสอบ O – NET ไม่ครบทั้ง 3 ปีการศึกษา จำนวน 6 โรงเรียน มี 4 โรงเรียนที่ห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ แตกต่างกับห้องเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนอีก 2 โรงเรียนนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ดังนี้

1) ระดับนักเรียน พบว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน มีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกและขนาดอิทธิพล .152 ทางตรง เชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .115 และอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .037 แสดงว่าเมื่อมีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนสูงจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วย ส่วนพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .090 ทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .090 แสดงว่าเมื่อมีพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนที่ดีจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วยและพฤติกรรมกรเรียนพิเศษของนักเรียนมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .044 ทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .039 และอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .005 แสดงว่า เมื่อมีพฤติกรรมกรเรียนพิเศษสูงจะส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

2) ระดับห้องเรียนพบว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครูมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .773 และพฤติกรรมการสอนของครู มีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกต่อความพึงพอใจในงานของครู แสดงว่าเมื่อครูมีการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงและมีพฤติกรรมการสอนดีจะมีผลต่อความพึงพอใจในงานของครูดีไปด้วย ส่วนพฤติกรรมการสอนของครูมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล 2.005 มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก มีขนาดอิทธิพล .980 แสดงว่า เมื่อครูมีพฤติกรรมสอนดีจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย

3) ระดับ โรงเรียน พบว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .856 ทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .856 ต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียนและมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .824 ทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .824 ต่อความพึงพอใจในงานของครูและมีอิทธิพล โดยรวมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .657 ทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .657 ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แสดงว่า เมื่อผู้บริหาร โรงเรียนมีพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงสูงจะมีผลต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียน ความพึงพอใจในงานของครูและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นด้วย และ

4) เมื่อพิจารณาปัจจัยโดยรวมทุกระดับ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกและขนาดอิทธิพล

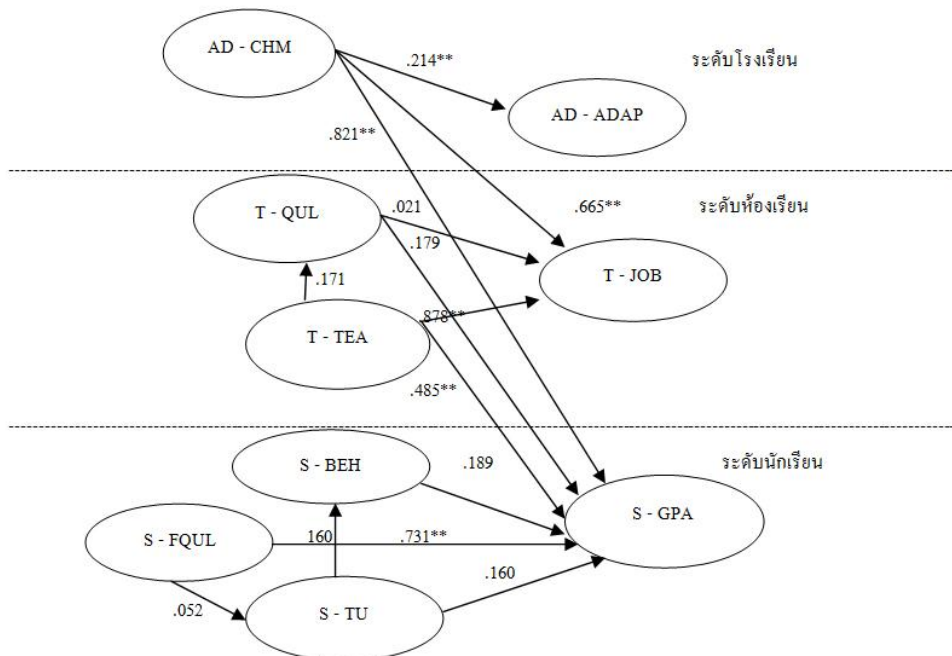
.461 ทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .461 แสดงว่าเมื่อมีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนสูงจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วย ส่วนพฤติกรรมการสอนของครูมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .778 และความพึงพอใจในงานของครูมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .461 ทางตรงเชิงบวกมีขนาดอิทธิพล .461 แสดงว่า พฤติกรรมสอนของครูและ ความพึงพอใจในงานของครูสูงจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นด้วย

4. รูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยแบบพหุระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สรุปได้ดังนี้ 1) ปัจจัยทำนายระดับนักเรียน เมื่อพิจารณาขนาดอิทธิพลของปัจจัยทำนายระดับนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้รับอิทธิพลทางตรงเชิงบวกจากคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ส่วนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และพฤติกรรมการเรียนพิเศษมีอิทธิพลทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 อธิบายได้ว่าเมื่อนักเรียนมีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน พฤติกรรมเรียนของนักเรียน และพฤติกรรมการเรียนพิเศษสูง จะมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงด้วยเช่นกัน

2) ปัจจัยทำนายระดับห้องเรียน เมื่อพิจารณา

ขนาดอิทธิพลของปัจจัยทำนายระดับห้องเรียนที่มีอิทธิพลประสิทธิผลของห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ พบว่า พฤติกรรมการสอนของครูมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และความพึงพอใจในงานของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อธิบายได้ว่า เมื่อพฤติกรรมการสอนของครูสูง จะมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในงานของครูสูงด้วยเช่นกัน ในขณะที่คุณภาพการสอนของครูมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และต่อความพึงพอใจในงานของครู อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อธิบายได้ว่า คุณภาพการสอนของครูไม่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของครู และ 3) ปัจจัยทำนายระดับโรงเรียน เมื่อพิจารณาขนาดอิทธิพลของปัจจัย

ทำนายระดับโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ พบว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความพึงพอใจในงานของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อธิบายได้ว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนทุกระดับ ดังนั้นรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยแบบพหุระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ เป็นดังนี้

$\chi^2 = 158.455$, $df = 95$, $p = .000$, $\chi^2 / df = 1.668$, $CFI = .953$, $TLI = .939$, $RMSEA = .022$, $SRMR = .031$ (Mplus 6.12)

ภาพที่ 1 รูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยแบบพหุระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

จากรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยแบบพหุระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอน ห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ อธิบายได้ว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (S – GPA) มีปัจจัยคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน (S – FQUL) เป็นปัจจัยที่มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 73 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน (S – BEH) มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 18 และพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน (S – TU) มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 16 แต่คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน (S – FQUL) มีความสามารถในการทำนายโดยส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนพิเศษ (S – TU) มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 5 และส่งผ่านไปยังพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน (S – BEH) มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 16 พฤติกรรมการสอนของครู (T – TEA) เป็นปัจจัยที่มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 48 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คุณภาพการสอนของครู (T – QUL) มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 17 แต่พฤติกรรมการสอนของครู (T – TEA) มีความสามารถในการทำนายโดยส่งผ่านคุณภาพการสอนของครู (T – QUL) มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 17 พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของ

ผู้บริหารโรงเรียน (AD – CHM) เป็นปัจจัยที่มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 82 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ความพึงพอใจในงานของครู (T – JOB) มีปัจจัยพฤติกรรมการสอนของครู (T – TEA) เป็นปัจจัยที่มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 87 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คุณภาพการสอนของครูมีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 2 แต่พฤติกรรมการสอนของครู (T – TEA) มีความสามารถในการทำนายโดยส่งผ่านคุณภาพการสอนของครู (T – QUL) มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 17 พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียน (AD – CHM) เป็นปัจจัยที่มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 66 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียน (AD – ADAP) มีปัจจัยพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียน (AD – CHM) เป็นปัจจัยที่มีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 21 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้ ประสิทธิภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอน ห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก อันเนื่องมาจากการบริหารจัดการโรงเรียนนั้นจะต้องอาศัย

ความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเพื่อ ดำเนินการวางแผน ร่วมคิด ร่วมทำ นำปฏิบัติ ไปสู่การพัฒนา วิเคราะห์ปัญหาความต้องการ ของชุมชน เพื่อนำสู่การปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เป็นผู้นำในการกำหนดเป้าหมาย โครงสร้าง กระบวนการในการบริหารโรงเรียน ความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียนจึงอยู่ใน ระดับมาก จึงเป็นผลรวมความสำเร็จส่งผลให้ ความพึงพอใจในงานของครูอยู่ในระดับมาก ด้วย และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียน ประสบความสำเร็จมีประสิทธิภาพอยู่ใน ระดับมากเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัย ของ กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 16 ; Hoy and Miskel 1985 : 383, 2005 : 297) ประกอบ กับเมื่อครูมีความพึงพอใจในงานอันเกิดจาก การได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับ มาก และมีพฤติกรรมการสอนดี การสอนมี คุณภาพ ย่อมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนด้วย สอดคล้องกับวิจัย วงษ์ใหญ่ (2537 : 76) ; สมจิตร อุดม (2547 : 202) และ เมื่อนักเรียนมีสภาพครอบครัวชีวิตในเมืองอยู่ใน ระดับดี มีพฤติกรรมการเรียนดี ย่อมส่งผล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย (นรากร พลหาญ. 2556 : 96 – 105)

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง ประสิทธิภาพของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา ที่จัดการเรียนการสอน ห้องเรียน พิเศษ วิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ และห้องเรียนปกติ โดยการเปรียบเทียบจากคะแนน O – NET ใน 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้หลัก พบว่า ประสิทธิภาพ ของนักเรียนห้องเรียนพิเศษและห้องเรียนปกติ

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้น อันเนื่องมาจากกลุ่มนักเรียนห้องเรียน พิเศษได้มาจากการสอบคัดเลือก นักเรียนที่มีความรู้ความสามารถ ความสนใจ ความถนัด เป็นการเฉพาะวิชาและสอบคัดเลือกนักเรียน ก่อนห้องเรียนปกติ ย่อมได้มีโอกาสคัดเลือก นักเรียนประกอบกับการจัดห้องเรียนต้องมี นักเรียนไม่เกินห้องละ 36 คน จัดการเรียนการสอนเป็นการเฉพาะทั้งหลักสูตร ครูอาจารย์ วัสดุอุปกรณ์และประการสำคัญ นักเรียน กลุ่มนี้จะไม่มีการรับนักเรียนเงื่อนไขพิเศษ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2553 : 7-8, 27-28, 34, 53-81) อันยอมจะส่งผล ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความแตกต่างกัน แต่จากการวิจัย พบว่า มีบางโรงเรียนในบางปี การศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอาจจะมาจากปัจจัยด้านการบริหารจัดการ และการจัดการเรียนการสอนของครูอาจารย์ ซึ่งมีอิทธิพลส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อม

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ประสิทธิภาพของจัดการเรียนการสอนห้องเรียน พิเศษวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ พบว่า ปัจจัย ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของโรงเรียนระดับ นักเรียน โดยมียปัจจัยคุณภาพชีวิตด้าน ครอบครัวในเมืองของนักเรียน มีอิทธิพล โดยรวมเชิงบวกทางตรงและทางอ้อมเชิงบวก ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แสดง ว่า เมื่อนักเรียนมีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวใน เมืองที่สมาชิกมีความรับผิดชอบต่อกัน ไว้วางใจซึ่งกันและกันมีปัญหาต่างๆปรึกษา กันได้เป็นที่พึงได้ มีความอบอุ่นผูกพันช่วยเหลือ

คุณแลรับผิดชอบเอาใจใส่ตามความต้องการและจำเป็นของนักเรียนมีความภาคภูมิใจในครอบครัว มีความพึงพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนเป็นคนสำคัญของครอบครัว เสมอจึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (กรมสามัญศึกษา 2543 : บทคัดย่อ) ส่วนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกและทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แสดงว่าเมื่อนักเรียนมีความเข้าใจและทบทวนบทเรียนก่อนที่จะเรียนในแต่ละครั้ง สนใจ ตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรม สอบถามครูอาจารย์เมื่อเรียนไม่เข้าใจ หรือเมื่อมีข้อสงสัยเสมอ วางแผนเตรียมการเรียนในแต่ละวันและแต่ละสัปดาห์ ดำเนินกิจกรรมงานต่างๆที่ได้รับมอบหมายจากครู อาจารย์ตลอดทั้งใช้เวลาว่างแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเสมอจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (พิมพ์ออร์ สดเยี่ยม 2547 : 290) สำหรับพฤติกรรมการเรียนพิเศษนั้นมีอิทธิพลโดยรวมเชิงบวกทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงว่าเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนพิเศษหรือ กวดวิชาเพิ่มเติมความรู้จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (บุญเรือน หมั่นทรัพย์ 2538 : 106 , นรากร พลหาญ. 2556 : 96 – 105 ; ฟาง หมี่ ควิน และภาณี อนันต์นาวิ 2556 : 166 – 177) สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนระดับห้องเรียน โดยมีปัจจัยการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครูมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความพึงพอใจในงานของครู แสดงว่าเมื่อครูได้รับการช่วยเหลือ

แก้ไขปัญหาให้คำแนะนำ ข้อคิด รับฟังความคิดเห็น ใ้วางใจในการทำงานของครู ให้กำลังใจ อภัยเมื่อผิดพลาด ไม่รังเกียจ ครูหมั่นเปิดเผยข้อมูลข่าวสารและจัดสวัสดิการช่วยเหลือยกย่องเชิดชูเกียรติครู จะส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของครู (Smith 1992 : 7, Hoy and Miskel 1989 : 383 ; 2005 : 339) ส่วนพฤติกรรมการสอนของครูมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความพึงพอใจของครู แสดงว่าเมื่อครูมีพฤติกรรมการสอนด้วยการจัดบรรยากาศในห้องเรียนน่าสนใจ จัดทำรายละเอียดเป็นแผนการสอนจัดการเรียนรู้ใช้สื่อการสอน มีวิธีการที่หลากหลายให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ทดสอบย่อย ตรวจงาน การบ้านอย่างสม่ำเสมอ รับฟังความคิดเห็นและใช้กริยาวาจาที่สุภาพจะส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของครู (บัณฑิต แทนพิทักษ์ 2540 :15 ; Kossen 1991 : 53) สำหรับพฤติกรรมการสอนของครูมีอิทธิพลโดยรวมและทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แสดงว่า เมื่อครูมีพฤติกรรมดีดังที่กล่าวมาข้างต้นจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกด้วย (นรากร พลหาญ. 2556 : 96 – 105 ; ฟาง หมี่ ควิน, ภาณี อนันต์นาวิ 2556 : 166 – 177) และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนระดับโรงเรียน โดยมีพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลโดยรวมและทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียน แสดงว่าเมื่อผู้บริหารโรงเรียนมีพฤติกรรมวางแผนเพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ เป็นผู้นำการปรับเปลี่ยน

ระดมความคิดเห็นจากทุกส่วน ส่งเสริมครู อาจารย์ สร้างศรัทธา แสวงหาข้อมูล เชิญ นักวิชาการหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่ครู อาจารย์ กำหนดเป้าหมายงาน ภารกิจต่างๆ ร่วมกัน ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ สร้างการ เปลี่ยนแปลงในอนาคตให้เห็นเด่นชัด ให้ครู และผู้เกี่ยวข้องทราบปรับปรุงพัฒนาบุคลากร ส่งเสริมความก้าวหน้า มีความโปร่งใส เปิดเผย ข้อมูลให้ทราบทั่วกันจะส่งผลต่อความสามารถ ในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียน (Hoy and Miskel 1989 : 380 ; 2005 : 392) และยังมี อิทธิพลโดยรวมและทางตรงเชิงบวกต่อความ พึงพอใจในงานของครูและผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนอีกด้วย แสดงว่าเมื่อผู้บริหาร โรงเรียนมี พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ข้างต้นจะส่งผลต่อความสามารถในการพัฒนา ปรับเปลี่ยนโรงเรียน ความพึงพอใจในงานของ ครูและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อีกด้วย (นรากร พลหาญ 2556 : 96 – 105 ; ฟาง หมี่ ควิน และภาณี อนันต์นาวี 2556 : 166 – 177)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยนี้ พบว่า พฤติกรรม การบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร โรงเรียน เป็นปัจจัยระดับโรงเรียนที่มีอิทธิพล ต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียน ซึ่งมีความสามารถในการทำนายได้ ร้อยละ 21 เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู ซึ่งมีความสามารถในการ ทำนายได้ร้อยละ 66 และเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพล

ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งมีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 82 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ควรจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาศักยภาพในการ บริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียน เป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ประสิทธิภาพของโรงเรียนทุกระดับ พฤติกรรม การสอนของครูเป็นปัจจัยระดับห้องเรียนที่มี อิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู ซึ่งมีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 87 เป็น ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน ซึ่งมีความสามารถในการทำนาย ได้ร้อยละ 48 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 2 ควรจัดกิจกรรมพัฒนาเสริม ศักยภาพการสอนของครูให้มากยิ่งขึ้น เพราะ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของ โรงเรียนในระดับห้องเรียนและระดับนักเรียน และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเป็นปัจจัย ระดับนักเรียน ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ซึ่งมีความสามารถในการทำนายได้ร้อยละ 18 ส่วนปัจจัยอื่นๆ นั้น มีความสามารถในการ ทำนายได้สูง แต่เป็นปัจจัยที่ไม่สามารถ ควบคุมได้โดยตรง แต่มีอิทธิพลทางตรงและ ทางอ้อม โรงเรียนควรอบรมดูแลนักเรียนให้ ความอบอุ่นเพื่อส่งผลทางอ้อม ส่วนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นครูอาจารย์จะต้องให้ การดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 2 ควรวางแผน กำหนดเป็น นโยบายในการพัฒนาศักยภาพของผู้บริหาร โรงเรียน โดยรวม ในด้านความสามารถ

ในการบริหารการเปลี่ยนแปลงรวมทั้งรองผู้อำนวยการหัวหน้าโครงการห้องเรียนพิเศษต่างๆ ด้านการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนโดยอาศัยครูที่มีความเชี่ยวชาญจากสถาบันอุดมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ควรร่วมมือกับโรงเรียนพัฒนาศักยภาพการสอนของครูอาจารย์โดยเน้นการคิด วิเคราะห์ การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนห้องเรียนพิเศษตามหลักการเรียนรู้ที่นักเรียนจะเชื่อมโยงพื้นฐานความรู้เดิมบูรณาการกับความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการศึกษาคุณงานนอกสถานที่ ครูอาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆควรจะได้สอนวิธีเรียนให้กับนักเรียนเพราะธรรมชาติแต่ละวิชาจะแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนที่มีห้องเรียนพิเศษและห้องเรียนปกติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน โรงเรียนควรให้มีการประเมินพฤติกรรมการสอนของครูอาจารย์และคุณภาพการสอนโดยนักเรียนเพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ควรจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การบริหารโครงการห้องเรียน

พิเศษจากโรงเรียนที่มีประสิทธิผลและที่ประสบปัญหาในการบริหารจัดการ เพื่อลดความเสี่ยงในการดำเนินโครงการห้องเรียนพิเศษในอนาคต

สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป ควรศึกษาประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 อย่างต่อเนื่อง ค้นหาปัจจัยและตัวแปรประสิทธิผลอื่นเพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และครอบคลุม ควรศึกษาประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษความสามารถทางวิชาการอื่นๆ ควรศึกษารูปแบบการพัฒนาผู้เรียนด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถในด้านทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ และควรศึกษารูปแบบการพัฒนาผู้บริหารโรงเรียนและครูอาจารย์สำหรับโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนห้องเรียนพิเศษเป็นการเฉพาะ

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนการดำเนินงานจาก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ประจำปีงบประมาณ 2559

บรรณานุกรม

กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ. (2536). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารที่สัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.

- กรมสามัญศึกษา. (2543). รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาภูมิหลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน. กรุงเทพฯ : โฆสิตการพิมพ์.
- นรากร พลหาญ. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลราชชนนี มหาวิทยาลัยนครพนม. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ปีที่ 32 ฉบับที่ 3 (พ.ค.-มิ.ย. 2556) 96-105.
- บัณฑิต แทนพิทักษ์. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำ อำนาจ ความศรัทธา และความพึงพอใจในงานของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญเรือน หมั่นทรัพย์. (2538). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ของโรงเรียนเอกชนคาทอลิก. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมพ์อร สดเอี่ยม. (2547). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของสาขาวิชาในระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันราชภัฏ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฟาง หมี่ ควิน, ภารดี อนันต์นาวิ. (พ.ค.-ค.ค. 2556). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม. 9 (1), 166 – 177.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2529). การสอนในระดับอุดมศึกษา, สารานุกรมศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ฉบับที่ 5 หน้า 79 – 83.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). แนวการจัดการศึกษาห้องเรียนพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : อัดสำเนา.
- Hoy, Wayne K. & Miskel, Cecil G. (2005). **Educational Administration, : Theory, Research, and Practice.** 7th ed. New York : McGraw – Hill.
- Hoy, wayne K. and Furguson Judith. (1985). “Theoretical Framework and Exploration Organization Effectiveness of Schools,” **Educational Administration Quarterly.** 21(2) : 117 – 134.
- Smith, C. Patricia. (1992). “In Pursuit of Happiness : Why Study General Job Satisfaction?.” In **Job Satisfaction : How People Feel About Their Jobs and How It Affects Their Performance.** C.J. Cranny, Partricia C. Smith and Eugene F. Stone. (eds). New York : Maxwell Macmillan Internation.